

Mødet udsat kl. 11.52

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Ib Jakobsen (FK):

Jeg vil gerne takke de 4-5 ærede medlemmer, som er blevet færdig med at indtage deres måltid og er kommet her for at deltage i debatten. Jeg må blot beklage, at der ikke er så mange andre, som har interesse i, hvad der nu bliver sagt. Det er en skam, for der var nok en og anden, der kunne blive klogere af det.

Det er jo ikke så længe siden, at nogle af de principper, som vi i dag diskuterer vedrørende medicinpriserne, har været rejst i Folketinget. Det skete i forbindelse med et forslag, som blev fremsat af Fælles Kurs om gratis medicin til pensionisterne.

Også dengang rejstes spørgsmålet om de enorme profitter, der hjemtages på sygdom i vort land. Hr. Jørgen Tved, der var ordfører for Fælles Kurs, gav nogle eksempler på de helt urimelige medicinpriser, idet han forsøgte at dokumentere, at man ved at inddrage en del af disse profitter ville få mulighed for at finansiere en ordning, der gav gratis medicin til vore pensionister.

Dengang var der ikke så mange, der havde lyst til at ændre dette forhold, og sådan som jeg kan vurdere det i dag, er der tilsyneladende heller ikke noget, der viser, at der er vilje i Folketinget til at ændre medicinpriserne. Det havde måske været ønskeligt, om vi havde ventet med debatten til i morgen, efter at et stort antal medlemmer af dette Ting, der var ude i gårsdagens udskjelser, havde oplevet priser på Kodimagnyl og Alkaseltzer osv. og måske oven i købet har tænkt sig at investere i antabus fremover, for så havde de fået et indtryk af, hvordan priserne var, og når de selv havde måttet punge ud, havde de nok haft en større vilje til at ændre disse priser.

Men kendsgerningen er, at de enorme pristigninger, vi kender, er en stor belastning såvel for patienter som for Sygesikringen og dermed amterne.

Man kan jo give nogle eksempler på, hvad priserne betyder. Typisk gælder det for en hjertepatient, som må købe flere forskellige præ-

parater for at holde sig selv i live, at udgifterne til denne medicin kan beløbe sig til mere end 7.000 kr. årlig. Man kan også nævne et andet eksempel: de typiske udgifter for en gigtpatient vil ligge på mellem 2.500 og 3.000 kr. om året. Her er altså tale om livsvigtig medicin, og det skal der betales for. Men efter vores opfattelse bør det være sådan, at livsvigtig medicin burde være gratis på lige fod med almindelig lægehjælp.

Derfor er det også en grotesk måde, staten profiterer på, når det gælder sygdom. Danmark har den største moms på medicin i Europa. Det er efter min opfattelse hamrende asocialt. Hvis man fjernede momsens f.eks. alene på den receptpligtige medicin, sparede Sygesikringen og dermed amterne 400 mio. kr. om året. Patienterne ville spare omkring 100 mio. kr. Det vil altså i alt være en udgift for staten på 500 mio. kr., men herfra skal modregnes de indtægter, som amterne ville få igennem besparelser. Nogle af de indtægter kunne man måske bruge til at sætte ting i værk, så man kunne få nedbragt vores ventelister til hospitalerne, så man kunne få kirurgiske behandlinger i gang de steder, hvor det er nødvendigt, og på den måde ville man også spare udgifter til medicin. Så når hele regnestykket blev gjort op, ville der måske være tale om en reel besparelse, såfremt man fjernede momsens. Men det har jeg forstået der ikke er vilje til i Folketinget, og det kan jeg kun beklage.

Der er også andre, der høster profitter på medicinen. F.eks. har det vist sig, at det er umuligt at styre apotekernes avancer; på trods af at deres fortjenester aftales med Indenrigsministeriet, er der tale om, at apotekerne ud over det aftalte har ekstrafortjenester i 100 mio. kr.-klassen. Apotekerne slår da også alle rekorder, når det gælder avancer på medicin; de er rent faktisk de højeste i Europa.

Men de, som i første række profiterer på sygdom og derved er den store skurk, er altså uden konkurrence medicinalindustrien. Her er tale om en kynisk spekulation i sygdom, og det er ikke ualmindeligt, at medicinalindustrien har avancer på flere tusinde procent.

Når det gælder medicinalindustriens årsregnskaber, er det altså ikke pebernødder, man taler om. Alene en gigant som Novo, der efter købet af Ferrosan i 1986 havde en omsætning på medicin på mere end 2½ mia. kr., havde et